

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 361/2015
10.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Е.Ц. из Н.П., чији је пуномоћник Е.Д., адвокат у Н.П., против туженог ... банка С. АД Н.С., кога заступа др Е.В., адвокат у Н.С., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/14 од 22.10.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/14 од 22.10.2014. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1083/2012 од 02.12.2013. године у делу којим је одбијен тужбени захтев и одлучено о трошковима поступка и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1083/2012 од 02.12.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је незаконито решење туженог бр.19.584 од 29.10.2009. године којим је тужиоцу, директору ... филијале Н.П., отказан уговор о раду бр.6825/05 од 12.12.2005. године и одређен престанак радног односа даном достављања наведеног решења, да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди га на исто радно место или друго одговарајуће, те да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади трошкове поступка са каматом. Утврђено је да је повучена тужба у делу у којем је тужилац тражио накнаду зараде и накнаду штете због некоришћења годишњег одмора, а последњим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 188.250,00 динара у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/14 од 22.10.2014. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу и у делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију са допуном а због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су закључили уговор о раду бр.6825/05 од 12.12.2005. године којим је предвиђено да ће тужилац обављати послове и задатке директора Филијале у Н.П. Тужилац и тужени су закључили више анекса уговора о раду који су се односили на питање висине зараде, уз одређење да се зарада тужиоца сматра пословном тајном, питање описа послова тужиоца, начине на које је тужилац треба да води поверене послове и питање његове одговорности као директора филијале. Дана 14.10.2009. године, тужени је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора у раду у ком је наведено да је у Филијали банке у Н.П. извршена ванредна ревизија регуларности пословања филијале, за коју је као директор одговоран тужилац, којом приликом су утврђене неправилности, између осталог и околност да је тужилац дана 01. августа 2009. године у електронској поруци упућеној М.К.1, директору секретаријата, М.К.2, директору Дирекције безбедности и К.П., старијем саветнику Дирекције безбедности, неовлашћено изнео податке о својој заради, упркос чињеници да се уговором раду обавезао на чување пословне тајне о висини своје зараде. По пријему овог упозорења тужилац се изјаснио наводећи да није знао да је слањем мејла са подацима у његовој заради лицима која су у руководству банке, одао пословну тајну. Дана 29.10.2009. године тужени је донео оспорено решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду, због повреде радне обавезе, између осталих и због одавања пословне, службене или друге тајне, утврђене законом и општим актима послодавца прописаним чланом 33. Правилника о раду од 27.10.2008. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, оцењујући да је поступак утврђивања одговорности тужиоца због учињене повреде радне обавезе спроведен у складу са законом, побијаном пресудом је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да због погрешне примене материјалног права чињенично стање није потпуно утврђено, због чега се за сада не може прихватити наведени закључак нижестепених судова о постојању одговорности тужиоца за учињену повреду радне обавезе и законитости оспореног решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", број 24/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потреба послодавца, поред осталог и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Према одредби члана 20. Правилника о раду туженог, зарада запосленог је пословна тајна, а одавање ове послове тајне представља повреду радне обавезе. Одредбом члана 33. став 1. тачка 3, прописано је да послодавац

може запосленом отказати уговор о раду у писаној форми на начин, под условима и роковима предвиђеним законом у случају да запослени својом кривицом учини повреду радних обавеза и то одавање пословне, службене или друге тајне утврђене законом и општим актом послодавца.

Одредбом члана 35. уговора о раду прописано је да је запосленом, забрањено да изван свог посла користи поверљиве пословне информације послодавца, као и своја специјална знања која је стекао код послодавца у оквиру свог запослења и не сме користити пословну информацију у друге сврхе осим за потребе делатности послодавца (обавеза чувања пословне тајне). Одредбом члана 36. уговора прописано је да поверљива пословна информација означава информацију која није позната јавности, коју послодавац значи као поверљиву или која обзиром на околности које њено откривање окружују, треба да се третира као поверљива, без обзира на то да ли је та информација откривена запосленом писменим путем или електронским, усмено или на други начин. Поверљиве информације обухватају без ограничења информације које се односе на необјављане податке, маркетинг, пословну политику и праксу послодавца, информације добијене од других које је послодавац у обавези да третира као поверљиве. Чланом 37. уговора предвиђено је да уколико запослени прекрши обавезу чувања пословне тајне, чини озбиљну повреду своје радне обавезе, што може бити санкционисано отпуштањем и обавезом накнаде штете послодавцу насталу таквим поступањем запосленог.

Имајући у виду напред цитиране материјалноправне одредбе које се у конкретном случају морају применити, као и до сада утврђено чињенично стање, по оцени Врховног касационог суда за сада се не може прихватити као правилан закључак нижестепених судова да је тужилац изношењем података о својој заради лицима која су такође запослена код туженог, а налазе се на руководећим радним местима, одао пословну тајну и тиме својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет. Зарада запосленог је, према наведеним одредбама Правилника пословна тајна, али је уговором о раду, дефинисањем поверљивих информација послодавца, изречена забрана запосленом коришћења тих информација изнад свог посла, односно у јавности. У том контексту на недвосмислен начин није расправљено коме и у које сврхе је тужилац открио податке о својој заради, па од стране првостепеног суда нису оцењени наводи тужиоца да је у спорном email износе своје зараде у циљу заштите свог права на одређени износ зараде, јер му је она била умањена, па ни исказе лица које је саслушао као сведоке, а којима је упућена електронска порука тужиоца, односно који су били упознати са садржином ове поруке, чиме је учинио и повреду поступка, која није отклоњена од стране другостепеног суда и на коју се основано указује и у ревизији.

Имајући у виду напред изнето, овај суд налази да је ради правилне примене материјалног права потребно расправити и утврдити наведене чињенице од којих зависи законита одлука у овој парници, те ће првостепени суд отклањајући наведену повреду поступка, правилном оценом свих изведених доказа у току поступка, поновно одлучити о захтеву тужиоца.

Применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**